

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817207785
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3817207785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanému T. U., nar. XX.X.XXXX, bytom W., C. XXX/X, o zaplatenie 1.700,38 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 11Csp/61/2017-183 zo dňa 30. júla 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku II. p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.700,38 eur, úrok 82,25 eur, úroky z omeškania 1,08 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 82,25 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku /výrok I./, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol /výrok II./ a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% voči žalovanému /výrok III./. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa svojou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia istiny 1.700,38 eur, úroku 82,25 eur, úrokov z omeškania 1,08 eur, úroku 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 82,25 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, čo odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril úverovú zmluvu. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 26.10.2020. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto žalobca na základe výzvy na predčasné zosplatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti dňa 31.3.2017. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému ku dňu predčasného zosplatenia, t.j. ku dňu 31.3.2017 predstavovala 1.843,71 eur a pozostáva: - zistiny poskytnutého úveru vo výške 1.700,38 eur, žalovanému bol na základe zmluvy poskytnutý úver vo výške 2.000 eur; do dňa zosplatenia uhradil na istinu 299,62 eur, na základe čoho dlžná istina ku dňu zosplatenia predstavovala sumu 1.700,38 eur (poskytnutá suma 2.000 eur - splátky istiny, spolu vo výške 299,62 eur = 1.700,38 eur); - úrokov 82,25 eur, predstavujú dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia; úroková sadzba 17,90 % ročne vyplýva zo zmluvy; - úrokov z omeškania 1,08 eur, každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne.

2. Súd vykonal v spore dokazovanie. Žalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere podpísal, na zmluve je jeho podpis a bol mu poskytnutý úver vo výške 1.940 eur, ktoré mu boli pripísané na účet. Splátky úveru uhradil mesačne vo výške 50,74 eur a sťahovali sa mu splátky z účtu. Splátky uhradil 13 mesiacov. V januári 2017 prestal úver splácať, lebo sa dostal do zlej finančnej situácie. Požiadala žalobcu, aby mu splátky odložil, ale nevyšiel mu v ústrety. Žalovaný sa domnieval, že jeho dlh by mal byť okolo 1.300 eur. Nahliadnutím do zmluvy o spotrebiteľskom úvere zistil, že má vrátiť celkom 3.104,40 eur. Žalovaný sa cíti podvedený a nevie, prečo by mal zaplatiť viac ako dostal. Navrhol žalobu zamietnuť. Žalobca vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 13.9.2017 uviedol, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2.000 eur, z ktorého žalobca časť finančných prostriedkov vo výške 60 eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru započítaný na poskytnutý úver v deň jeho poskytnutia v zmysle bodu 3.5. Obchodných podmienok pre úvery občanom účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere so žalovaným, ktoré boli priložené k žalobe. Žalobca ďalej uviedol, že v zmysle bodu 1.1. Zmluvy o pôžičke banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v OP pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. a VOP Prima banka Slovensko, a.s., ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere sú aj Obchodné podmienky banky a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere aj ďalšie náležitosti sú v OP a VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy nasledovne: výška anuitnej splátky 50,74 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky 25.11.2015, počet anuitných splátok 60 a periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne, v 25-ty deň kalendárneho mesiaca. Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Žalobca uviedol, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrozumiteľne jasne uvedená splátka vo výške 50,74 eur, pozostáva z poplatku za poistenie vo výške 1,24 eur, z úroku 17,9 % ročne, je pochopiteľné, že zvyšok tvorí istina. Žalovaný však nespochybnil poskytnutie úveru, dobrovoľne vstúpil do zmluvného vzťahu so žalobcom a podpísal zmluvu, z ktorej nepochybné a zrozumiteľne vyplýva, čo má žalobcovi vrátiť, kedy má tak urobiť, v akej výške a ako dlho má úver splácať. Zrozumiteľne bol informovaný o svojich povinnostiach v bode 1.2. zmluvy. Žalobca riadne reprezentoval odplatu, ktorá je uvedená v zmluve 17,9 % ročne. Žalobca predložil aj amortizačnú tabuľku s menom dlžníka T. U. (žalovaný), z ktorej vyplýva, že výška splátky je uvedená 50,74 eur, deň splátky 25-ty deň, deň čerpania 4.11.2015, dátum prvej splátky 25.11.2015, úroková sadzba 17,9 % ročne a výška úveru 2.000 eur. V amortizačnej tabuľke je uvedené splácanie splátok pod poradovým číslom 1 až 60 s tým, že dátum prvej splátky je uvedený 25.11.2015 a posledná splátka je uvedená 26.10.2020. Všetky splátky sú uvedené vo výške 50,74 eur a posledná splátka 50,68 eur. Splátka pozostáva zo splátky istiny, splátka úroku. Žalovaný na výzvu súdu predložil výkaz o úhrade za poskytnuté prostriedky, z ktorého výkazu vyplýva, že žalovaný čerpal dňa 4.11.2015 z poskytnutého úveru 2.000 eur sumu 1.940 eur a splátky realizoval nasledovne: dňa 26.11.2015 zaplatil 54,48 eur, dňa 28.12.2015 zaplatil 51,98 eur, dňa 25.1.2016 zaplatil 51,98 eur, dňa 29.2.2016 zaplatil 51,96 eur, dňa 29.3.2016 zaplatil 0,02 eur, dňa 25.5.2016 zaplatil 154,68 eur, dňa 27.6.2016 zaplatil 0,22 eur, dňa 4.7.2016 zaplatil 65,56 eur, dňa 25.7.2016 zaplatil 21,82 eur, dňa 29.7.2016 zaplatil 0,04 eur, dňa 24.8.2016 zaplatil 58,99 eur, dňa 25.8.2016 zaplatil 15,91 eur, dňa 23.9.2016 zaplatil 49,97 eur, dňa 26.9.2016 zaplatil 12,42 eur, dňa 21.10.2016 zaplatil 38,32 eur, dňa 25.10.2016 zaplatil 12,98 eur, dňa 15.11.2016 zaplatil 37,76 eur, dňa 25.11.2016 zaplatil 19,62 eur, dňa 30.11.2016 zaplatil 16,03 eur, dňa 21.12.2016 zaplatil 46,19 eur, dňa 27.12.2016 zaplatil 11,74 eur, dňa 30.12.2016 zaplatil 0,03 eur, dňa 24.1.2017 zaplatil 12,82 eur, teda celkom zaplatil 769,54 eur. Nedoplatok predstavuje 1.170,46 eur.

3. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 1 ods.1 a 2, § 2, § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy dňa 4.11.2015, § 52 a § 517 ods.2 Občianskeho zákona. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že strany sporu uzatvorili dňa 4.11.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v zmysle ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 1.940 eur a suma 60 eur predstavovala poplatok za poskytnutie úveru. Išlo o úver bezúčelový s úrokovou sadzbou 17,9 % ročne, s mesačnými splátkami vo výške 50,74 eur a s termínom prvej anuitnej splátky 25.11.2015. Úver mal byť zaplatený 60-imi mesačnými splátkami a každá splátka sa mala uhrádzať do 25-teho dňa kalendárneho mesiaca a splatnosť celého úveru bola dohodnutá do 26.10.2020. V zmluve je uvedená RPMN 21,47 %, priemerná hodnota RPMN 18,01 %, odplata 21,65 %, úrok z omeškania 5 % ročne a celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť 3.104,40 eur. Za poskytnutie finančných prostriedkov mal žalovaný uhradiť úrok vo výške 17,9 % ročne. Zmluva je opatrená podpismi zmluvných strán. Žalovaný potvrdil, že mu bol poskytnutý úver vo výške 1.940 eur, ktorý mu bol pripísaný na účet. Nebolo teda sporné uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ani poskytnutie úveru žalovanému. Z predložených

listinných dôkazov vyplynulo, že žalovaný uhrádzal predpísané splátky do 24.1.2017. Potom splátky prestal uhrádzať. Z tohto dôvodu žalobca úver zosplatnil ku dňu 31.3.2017 a žalovaný do tohto dátumu uhradil 691,65 eur. Na splátku bol započítaný úrok, istina, poistné a dlh predstavoval ku dňu 24.1.2017 1.700,38 eur. Omeškané splátky na úvere za obdobie od 27.12.2016 do 31.3.2017, kedy bol úver zosplatnený predstavoval sumu 1.782,63 eur. Žalovaný mal zaplatiť na dohodnutom úroku 17,90 % ročne sumu 82,25 eur do dátumu zosplatnenia, lebo na takomto úroku sa strany sporu dohodli. Žalovaný tým, že nesplácal úver včas a riadne, sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, takže dlžný úrok z omeškania predstavoval 1,08 eur. Zmluva obsahuje všetky zákonné predpísané náležitosti upravené v § 9 ods.1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a preto ju súd považoval za platne uzavretú. Žalovaný porušil zmluvu, lebo prestal uhrádzať predpísané splátky podľa zmluvy, preto ho žalobca vyzval na zaplatenie dlžných splátok vo výške 107,05 eur najneskôr do 31.1.2017 a zároveň ho upozornil, že môže uplatniť svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákona. Ku dňu 31.1.2017 mal žalovaný dlh 1.758,68 eur. Ani napriek tejto výzve žalovaný neuhradil dlžnú sumu, preto žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť celého dlhu a vyzval ho na zaplatenie dlžnej sumy 1.813,71 eur, ktorú mal uhradiť do 10.4.2017 aj so sumou 30 eur, teda spolu 1.843,71 eur. Ani po vyhlásení tejto splatnosti celého dlhu žalovaný neuhradil dlh. K námietkam žalovaného súd uviedol, že podľa zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.000 eur, ale fyzicky mu bola pripísaná na účet suma 1.940 eur a 60 eur bol poplatok za poskytnutie úveru, ktorý ale žalobca započítal na poskytnutý úver s poukazom na bod 3.5. Obchodných podmienok. Banka pri poskytnutí úveru v rámci informácií ešte pred uzavretím zmluvy informuje spotrebiteľa v rámci formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere o mesačných anuitných splátkach úveru a tiež o rozdelení splátok na istinu a úroky, ktoré obsahuje amortizačná tabuľka. Túto žalobca súdu predložil a z nej vyplýva, čo obsahuje splátka úveru, ktorá je súčasťou súdneho spisu. Navyše zo zmluvy je zrozumiteľné a tiež jasné, že výška splátky 50,74 eur pozostáva z poplatku za poistenie vo výške 1,24 eur, z úroku 17,9 % ročne a zvyšok tvorí istina. Žalovaný vstúpil do právneho vzťahu dobrovoľne, podpísal zmluvu, z ktorej jednoznačne vyplýva, akú má žalovaný celkovú sumu žalobcovi zaplatiť. Z tohto dôvodu považoval žalobca námietky žalovaného v priebehu konania za neopodstatnené. Vzhľadom k tomu, že žalovanému bola poskytnutá fyzicky suma 1.940 eur dňa 4.11.2015, zaplatil 769,54 eur dlh z úveru predstavoval sumu 1.170,46 eur, ale ku dňu predčasného zosplatnenia istina predstavuje 1.700,38 eur, pretože žalovanému bol poskytnutý úver podľa zmluvy 2.000 eur, do dňa zosplatnenia uhradil 299,62 eur, čo činí ku dňu zosplatnenia sumu 1.700,38 eur, preto je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi na istinu 1.700,38 eur. Ďalej je žalovaný povinný zaplatiť dohodnutý úrok vo výške 17,90 % ročne do zosplatnenia v sume 82,25 eur, úrok z omeškania vo výške 1,08 eur za každú omeškanú splátku, úrok z omeškania je 5 % ročne, zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, lebo dlh bol zosplatnený predčasne ku dňu 31.3.2017 a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 82,25 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, lebo dlh bol zosplatnený predčasne ku dňu 31.3.2017. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto je povinný zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od zosplatnenia dlhu, t. j. od 1.4.2017 z istiny aj z dohodnutých úrokov podľa nar. vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 517 ods.2 Občianskeho zákona. Súd zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, kde sa žalobca domáhal úroku vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia z dôvodu, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria žalobcovi len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania s platením peňažného dlhu a je potom povinný platiť iba úroky z omeškania. V súvislosti s tým súd poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998 a rozhodnutie č. 59/2008. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ale aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Pokiaľ by žalobca ako veriteľ považoval celý dlh za splatný nastaním splatnosti i poslednej dohodnutej splátky, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru (uznesenie ÚS SR IV.ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012). V danom prípade došlo k zmene v obsahu záväzku, nastáva režim omeškania v spojení s využitím práv podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákona, teda došlo k predčasnému zosplatneniu záväzku ku dňu 31.3.2017, ktoré predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, t.j. ku dňu 31.3.2017. Z týchto dôvodov súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Súd poukázal aj na uznesenie ÚS SR zo dňa 18.9.2012 sp. z. IV.ÚS 476/2012, kde ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru

nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. 4. Proti tomuto rozsudku do výroku II. o zamietnutí zvyšnej časti svojej žaloby podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že súd prvej inštancie zamietol čiastočne jeho žalobu z dôvodu, že úrok z úveru patrí žalobcovi len do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. S tým sa žalobca nestotožňuje. Poukázal na ustanovenia § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, i komentár IURA EDITION k nim a uviedol, že obsahom záväzku dlžníka z úveru je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky - úver ale aj úroky. Tie sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov dlžníkovi a veriteľovi patria až do okamihu reálneho vrátenia peňažných prostriedkov úveru. Nemožno ich zamieňať s úrokmi z omeškania a na nárok veriteľa na ich zaplatenie nemá omeškania dlžníka vplyv. Pri omeškaní dlžník s vrátením peňažných prostriedkov úveru má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru ako aj na úroky z omeškania. Žalobca ďalej poukázal aj na § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť pri odstúpení od zmluvy o úvere úrok z úveru za obdobie až do splatenia istiny úveru. Na podporu svojho názoru poukázal žalobca aj na rozsudky viacerých krajských súdov ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 2014, z ktorých vyplýva, že veriteľ môže požadovať zaplatenie úrokov z úveru popri úrokoch z omeškania a to až do doby reálneho vrátenia peňažných prostriedkov úveru. Nakoniec žalobca poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, podľa ktorého úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria so splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe aj v zostávajúcej časti vyhovel.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.
6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zamietavom výroku II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

8. Otázka práva veriteľa na úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru až do okamihu skutočného vrátenia úveru je rozhodovaná všeobecnými súdmi Slovenskej republiky nejednotne. Tunajší odvolací súd a podľa neho aj prevažná rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky /pozri napríklad uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/40/2015 zo dňa 28.07.2015, či jeho rozsudok sp. zn. 15Co/871/2014 zo dňa 02.09.2015 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 alebo aj rozsudok tunajšieho súdu č.k. 5Co/479/2015-128 zo dňa 10. februára 2016/ sa priklonila k právnemu názoru, že dojednané úroky z úveru patria veriteľovi len za dobu do splatnosti úveru. Po splatnosti úveru patria veriteľovi už len úroky z omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením svojej povinnosti vrátiť riadne a včas poskytnutý úver. Ako správne poukázal aj súd prvej inštancie, tento právny názor bol odobrený aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012, ktorý v zásade vyslovil, že takéto rozhodnutie súdu, ak je riadne odôvodnené, nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Žalobca vo svojom odvolaní namieta proti použitiu uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky na podporu záverov súdu prvej inštancie, keď podľa neho sa ústavný súd v danej veci nevyjadril k meritu veci, teda k možnosti veriteľa požadovať úroky z úveru aj po zosplatení úveru a sám uviedol, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory a skutkové závery všeobecného súdu, okrem prípadov, kedy by tieto boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné. Odvolací súd s uvedeným súhlasí, avšak musí poukázať na skutočnosť, že ústavný súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia sám uviedol, že „nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne,

zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“. Tunajší odvolací súd sa tak na základe takéhoto odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu domnieva, že jeho odôvodnený názor /totožný s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí/, podľa ktorého veriteľovi nepatria dohodnuté úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru, je plne ústavne akceptovateľný.

9. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na závery v tejto otázke, ako ich vo svojom rozsudku sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 uviedol Krajský súd v Prešove. Podľa neho úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmami vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

10. S takýmto právnym názorom sa zhoduje aj tunajší odvolací súd a v tomto zmysle je rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí zvyšnej časti žaloby žalobcu /výrok II./, v ktorej žiadal od žalovaného zaplatenie zmluvných úrokov z úveru za dobu od mimoriadnej splatnosti úveru do zaplatenia úveru, vecne správne.

11. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovoľaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).